

الياس — نمبر گياره

نخستين اشتباه

Jeff Pippenger

2023-10-15

تمردُ عجل هارون الذهبي في بداية إسرائيل القديمة يتوافق، على نحو نبوي، مع تمرد يربعام في بداية الأسباط العشرة لمملكة إفرائيم الشمالية. وهذه التواريخ المقدسة تجسد نموذجاً لتمرد الأدفنتية في عام 1863.

البته شاهدان دیگری نیز برای سال 1863 وجود دارند، اما هارون و پادشاه يربعام شاهدانی را فراهم می‌آورند که بر فراز تاریخ 1863 منطبق می‌شوند، و همه آن تاریخ‌ها حرکت صد و چهل و چهار هزار را، که همان شاخ پروتستان است، نه تنها در طی روزهای پایانی ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، بلکه تا پایان بسته شدن زمان فیض، به تصویر می‌کشند. آن تاریخ‌ها همچنین تاریخ موازی شاخ جمهوری‌خواه را در ششمین پادشاهی مورد بررسی قرار می‌دهند.

عموماً برای آنان که ایمان دارند، این حقیقتی بسیار دشوار است که کلیسای ادونتیست روز هفتم قوم باقی‌مانده خدا در پایان جهان است. این اعتقاد نخستین اشتباه ماست. هیچ شاهد کتاب مقدسی‌ای وجود ندارد که کلیسای لائودیکیه نماینده مردمی باشد که در بحران قانون یک‌شنبه همچون علمی برافراشته می‌شوند. نخستین اشتباه ما این است که آن مقدمه کاذب را بپذیریم که چنین است. علم در پایان جهان از کسانی تشکیل شده است که به دست اعضای کنیسه شیطان اخراج شدند.

اور وه قومون کے لیے ایک جھنڈا بلند کرے گا، اور اسرائیل کے نکالے گئے لوگوں کو جمع کرے گا، اور یہوداہ کے پراگندہ لوگوں کو زمین کے چاروں کونوں سے اکٹھا کرے گا۔ یسعیاہ 11:12۔

این ادونتیسٹ‌های لائودیکیه‌اند که کسانی را که باید علم باشند، بیرون می‌افکنند.

اے وہ لوگو جو خداوند کے کلام سے کانپتے ہو، خداوند کا کلام سنو؛ تمہارے وہ بھائی جنہوں نے تم سے عداوت رکھی اور میرے نام کے سبب تمہیں نکال باہر کیا، کہتے تھے: "خداوند جلال پائے"؛ لیکن وہ تمہاری شادمانی کے لیے ظاہر ہوگا، اور وہ شرمندہ ہوں گے۔ یسعیاہ 66:5۔

کسانی که علم هستند، به خاطر «نام» مسیح رانده می‌شوند. نامی که این نفرت را پدید می‌آورد، آلفا و اُمگا است، زیرا اصل آلفا و اُمگا است که به روشنی مشخص می‌سازد کلیسای ادونتیست روز هفتم در نبوت کتاب مقدس نماینده چه کسی است. مثل ده باکره نماینده ادونتیسم است.

«مثل ده باکره در متی ۲۵ نیز تجربه قوم ادونتیست را به تصویر می‌کشد.» نبرد عظیم، ۳۹۳.

این مثل در آغاز ادونتیسم تحقق یافت و در پایان نیز بار دیگر موبه‌مو تحقق می‌یابد.

«بسیار اوقات مرا به مثل ده باکره ارجاع می‌دهند که پنج تن از ایشان دانا بودند و پنج تن نادان. این مثل تا به آخرین حرف تحقق یافته است و تحقق خواهد یافت، زیرا کاربردی خاص برای این زمان دارد و، همچون پیام فرشته سوم، تحقق یافته است و تا پایان زمان همچنان حقیقت حاضر خواهد بود.» 19، Review and Herald، اوت 1890.

باکره کنوارائون، جيڪي جاڳي اٿن ۽ سڃاڻن ٿيون ته وٽن تيل ڪونهي، اهي لائودیکيائي آهن۔

»وضعیتِ کلیسا کہ به وسیلہٴ باکرہ‌های نادان نمایانده شده است، همچنین به عنوان وضعیتِ لااودیکہ نیز توصیف شده است.« ۱۹، Review and Herald، اوت ۱۸۹۰.

کشمکشِ باکرہ‌گانِ دانا، کہ همچنین به صورتِ کلیسای فیلاڈلفیا نمود یافته‌اند، با کلیسایی است کہ ادعا می‌کند یهودی است، اما چنین نیست.

اینک، آنان را کہ از کنیسهٴ شیطان‌اند، آنان کہ خود را یهود می‌خوانند و نیستند، بلکه دروغ می‌گویند، چنین خواہم ساخت کہ بیایند و پیش پای تو سجدہ کنند، و بدانند کہ من تو را محبت کرده‌ام. مکاشفہ ۳:۹

خواہر وایت در نخستین نشریہ پس از ناامیدی عظیم به این آیہ می‌پردازد.

»شما می‌اندیشید کہ آنان کہ در برابر پای‌های قدیسان سجدہ می‌کنند، (مکاشفہ ۳:۹)، سرانجام نجات خواہند یافت. در اینجا باید با شما اختلاف نظر داشته باشم؛ زیرا خدا به من نشان داد کہ این طبقہ، آدونتیسٹ‌های معترف بودند کہ سقوط کرده بودند و "پسر خدا را برای خود بار دیگر مصلوب ساخته، او را در معرض رسوایی آشکار قرار داده‌اند." و در "ساعتِ تجربہ"، کہ هنوز در پیش است، تا شخصیت حقیقی ہر کس آشکار شود، خواہند دانست کہ برای ہمیشہ ہلاک شدہ‌اند؛ و چون از اندوہ جان مغلوب شدہ باشند، در برابر پای‌های قدیسان سر فرود خواہند آورد.« Word to the Little Flock, 12.

در فصل پنجم اشعیا، سرودِ تاکستان، کہ مسیح بعدہا از آن بہرہ گرفت، برای نخستین بار ذکر می‌شود.

اکنون برای محبوب خویش، سرودی دربارہٴ تاکستان او خواہم سراپید. محبوب من را تاکستانی است بر فراز تپہ‌ای بسیار حاصل‌خیز. و آن را حصار کشید، و سنگ‌هایش را بیرون آورد، و آن را بہ بہترین نوع مو کاشت، و در میانش برجی بنا کرد، و نیز در آن چرخشت ساخت؛ و انتظار داشت کہ انگور بہ بار آورد، اما انگور وحشی بہ بار آورد. و اکنون، ای ساکنان اورشلیم و ای مردان یہودا، تمنا دارم میان من و تاکستانم داوری کنید. دیگر چہ می‌شد برای تاکستان من کرد کہ من در آن نکرده باشم؟ پس چرا، آنگاہ کہ انتظار داشتیم انگور بہ بار آورد، انگور وحشی بہ بار آورد؟ اشعیا ۴-۵:۱

تمثیل، خواہ در عہد عتیق باشد و خواہ در عہد جدید، کلیسای خدا را چنین معرفی می‌کند کہ بہ سبب سر باز زدن از آوردن میوہ‌هایی کہ برای پدید آوردن آن‌ہا برانگیخته شدہ بود، از سوی خدا مردود گردیدہ است. در اشعیا پنج، در پایان تمثیل، مجازات تاکستان معین می‌شود، و در عین حال وعدہ دادہ می‌شود کہ علّٰمی برای امت‌ہا برافراشتہ خواہد شد. آشکار است کہ تاکستان آن علّم نیست.

لہٰذا خداوند کا غضبِ اپنی قوم پر بھڑک اٹھا، اور اُس نے اُن پر اپنا ہاتھ بڑھایا اور اُنہیں مارا؛ اور پہاڑ لرز اٹھے، اور اُن کی لاشیں گلیوں کے بیچوں بیچ پھاڑی گئیں۔ اِس سب کے باوجود اُس کا غضب فرو نہیں ہوا، بلکہ اُس کا ہاتھ اب بھی بڑھا ہوا ہے۔ اور وہ دور کی قوموں کے لیے ایک جھنڈا بلند کرے گا، اور زمین کے کنارے سے اُنہیں سیٹھی دے کر بلائے گا؛ اور دیکھو، وہ تیزی سے، نہایت جلد آ پہنچیں گی۔ یسعیاہ 5:25، 26.

وقتی عیسی بعداً آن سرود را بہ صورتِ مَثَل خواند، نتیجہ‌گیری او نیز بہ همان اندازہ قاطع بود.

ایک اور تمثیل سنو: ایک گھر کا مالک تھا جس نے ایک انگور کا باغ لگایا، اور اس کے گرد باڑ لگائی، اور اس میں مے کا حوض کھدوایا، اور ایک بچ بنایا، اور اسے کاشت کاروں کے سپرد کر کے پردیس چلا گیا۔ اور جب پھل کا موسم قریب آیا تو اُس نے اپنے نوکروں کو کاشت کاروں کے پاس بھیجا تاکہ وہ اس کے پھل وصول کریں۔ لیکن کاشت کاروں نے اُس کے نوکروں کو پکڑ لیا، اور ایک کو پیٹا، اور

دوسرے کو قتل کیا، اور تیسرے کو سنگسار کیا۔ پھر اُس نے پہلے سے زیادہ دوسرے نوکر بھیجے، اور انہوں نے اُن کے ساتھ بھی ویسا ہی کیا۔ مگر آخر کار اُس نے اپنا بیٹا اُن کے پاس یہ کہہ کر بھیجا کہ وہ میرے بیٹے کا لحاظ کریں گے۔ لیکن جب کاشت کاروں نے بیٹے کو دیکھا تو آپس میں کہنے لگے، یہ وارث ہے؛ آؤ، اسے قتل کر ڈالیں اور اس کی میراث پر قبضہ کر لیں۔ پس انہوں نے اسے پکڑا، اور باغ سے باہر نکال دیا، اور قتل کر ڈالا۔ پس جب باغ کا مالک آئے گا تو اُن کاشت کاروں کے ساتھ کیا کرے گا؟ انہوں نے اُس سے کہا، وہ اُن شریر آدمیوں کو بری طرح ہلاک کرے گا، اور اپنا باغ دوسرے کاشت کاروں کے سپرد کرے گا، جو موسموں پر اُس کے پھل اسے دیں گے۔ یسوع نے اُن سے کہا، کیا تم نے کبھی صحیفوں میں نہیں پڑھا، وہ پتھر جیسے معماروں نے رد کیا، وہی کونے کے سرے کا پتھر ٹھہرا: یہ خداوند کی طرف سے ہوا، اور ہماری آنکھوں میں عجیب ہے؟ اس لیے میں تم سے کہتا ہوں، خدا کی بادشاہی تم سے لے لی جائے گی، اور ایسی قوم کو دی جائے گی جو اُس کے پھل لائے۔ اور جو کوئی اس پتھر پر گرے گا وہ ٹکڑے ٹکڑے ہو جائے گا؛ لیکن جس پر یہ گرے گا اسے پیسے ڈالے گا۔ اور جب سردار کاہنوں اور فریسیوں نے اُس کی تمثیلیں سنیں تو وہ جان گئے کہ وہ انہی کے بارے میں کہتا ہے۔ متی 21:33-45۔

کلیسای ادونتیتست روز ہفتم لائودیکیہ ای آن علّمی نیست کہ برافراشته می شود۔ تاکستان ایام آخر کہ به وسیلہ اسرائیل باستان نمونہ وار گردیدہ است، کلیسای ادونتیتست روز ہفتم لائودیکیہ ای است؛ اما قومی پدید خواهد آمد کہ ثمری به بار می آورد کہ شایستگی نخستین میوہ ہا را دارد، و همان است کہ آن صد و چھل و چہار ہزار نفر می باشند۔

اینان اند کہ با زنان آلودہ نشدند، زیرا باکرہ اند۔ اینان اند کہ ہر جا برہ می رود، از پی او می روند۔ اینان از میان آدمیان فدیہ دادہ شدند، تا نوبر برای خدا و برای برہ باشند۔ مکاشفہ ۱۴:۴

به عنوان علّمی، ایشان به وسیلہ صاحب خانہ برای گردآوردن محصول نہایی به کار گرفته خواهند شد۔ کلیسای لائودیکیہ ای ادونتیتست ہای روز ہفتم همان تاکستانی است کہ سنگ زاویہ بنیاد «ہفت زمان» موسی را رد کرد۔ از آن نقطہ به بعد، سقّوطی تدریجی به تاریکی ہرچہ بیشتر و بیشتر آغاز شد۔ علّم «ریشہ ای از یسی» خواهد بود۔ ریشہ یسی، یا داوود، نمایانگر آخرین حقیقتی است کہ عیسی در تاریخ خود به یہودیان جدال گر عرضہ داشت۔ این نمادی از اصل آلفا و امگا است، اصلی کہ باغبانان بی وفای اسرائیل باستان و اسرائیل جدید ہر دو از درک آن سر باز می زنند۔

اور اُسی دن یسی کی ایک جڑ نمودار ہوگی، جو قوموں کے لیے ایک علم کے طور پر قائم ہوگی؛ اُمّتی اُس کی طالب ہوں گی، اور اُس کی آرام گاہ جلالی ہوگی۔ یسعیاہ 11:10۔

سیستر وایت و جیمز وایت به روشنی تصریح می کنند کہ تا سال ۱۸۵۶ این جنبش به لائودیکیہ تبدیل شدہ بود؛ پس او در کجا مشخص می کند کہ این جنبش ہرگز پیام خطاب به لائودیکیان را پذیرفت؟ او ہرگز چنین نکرد۔ نخستین اشتباہ ما این است کہ این ادعا را بپذیریم کہ کلیسای ادونتیتست روز ہفتم در طول تاریخ خود کلیسای غالب و پیروزمند بودہ است۔ حقیقت درست برعکس آن است۔ اگر آن مقدمہ نخست نادرست را بپذیریم، چشمان ما بر واقعیت ہای نبوی ای بستہ می شود کہ خلاف آن را تعلیم می دهند۔ برای مثال، سیستر وایت بارہا تصریح می کند کہ تاریخ اسرائیل باستانی تحت اللفظی، تجربہ و تاریخ اسرائیل روحانی جدید را به تصویر می کشد۔ او غالباً ہنگامی کہ به اسرائیل باستان به عنوان نمونہ ای برای اسرائیل جدید اشارہ می کند، ہم زمان گفتار کلاسیک رسول پولس را دربارہ ہمین حقیقت نقل می کند۔

اب یہ سب باتیں اُن پر بطور عبرت واقع ہوئیں، اور ہماری تنبیہ کے لیے لکھی گئیں، جن پر زمانوں کے آخری ادوار آ پہنچے ہیں۔ 1 کرتھیوں 10:11۔

رسول پولس گیارہویں آیت میں پچھلی دس آیات کا خلاصہ پیش کر رہا ہے۔

علاوه بر این، ای برادران، نمی‌خواهم که شما نادان باشید از این‌که همه پدران ما زیر ابر بودند و همه از میان دریا گذشتند؛ و همگی در ابر و در دریا برای موسی تعمید یافتند؛ و همگی همان خوراک روحانی را خوردند؛ و همگی همان نوشابه روحانی را نوشیدند، زیرا از آن صخره روحانی که ایشان را همراهی می‌کرد می‌نوشیدند؛ و آن صخره مسیح بود. اما خدا از بسیاری از ایشان خشنود نبود، زیرا در بیابان هلاک شدند. اکنون این امور برای ما نمونه‌ها شد، تا ما مشتاق چیزهای بد نگردیم، چنان‌که آنان نیز مشتاق شدند. و بت‌پرست مباشید، چنان‌که بعضی از ایشان بودند؛ همان‌گونه که مکتوب است: «قوم برای خوردن و نوشیدن نشستند و برای بازی برخاستند.» و نه زنا کنیم، چنان‌که بعضی از ایشان کردند، و در یک روز بیست و سه هزار تن فرو افتادند. و نه مسیح را بیازماییم، چنان‌که بعضی از ایشان نیز آزمودند و به وسیله مارها هلاک شدند. و نه شکایت کنید، چنان‌که بعضی از ایشان نیز شکایت کردند و به وسیله هلاک‌کننده نابود شدند. اول قرن‌تین ۱۰-۱۰۰.

پولس و خواهر وایت از اسرائیل باستان به‌عنوان نمونه‌ای از قومی پیروز و عادل استفاده نمی‌کنند؛ بلکه درست برعکس. پولس آن ده آیه نخست را در آیه یازدهم خلاصه می‌کند و سپس در آیه بعد درسی را بیان می‌دارد که تاریخ اسرائیل باستان باید به کسانی که خواهند دید منتقل سازد.

پس هر که گمان می‌برد که ایستاده است، بترسد که مبدا بیفتد. اول قرن‌تین ۱۰:۱۲

اسرائیل قدیم نمونه‌ای از قومی را ارائه می‌کند که از سوی خدا خوانده شدند، به وسیله خدا هدایت شدند، نبوت‌های خدا را به انجام رساندند، و در هر گام بر ضد خدا عصیان ورزیدند، و سرانجام خالق آسمان و زمین را مصلوب کردند! ادونت‌یست‌ها در اقرار به این واقعیات درباره اسرائیل قدیم مشکلی ندارند، اما به ندرت اجازه می‌دهند هشدار را که مقصود از آن است، پرده کوری لائودیکیه‌ای ایشان را بدر. ممکن است به عباراتی استناد کنند که در آن‌ها خواهر وایت کلیسا را مردمک چشم خدا معرفی می‌کند، و چنین نیز هست؛ اما محبت خدا به قوم خود، پرده‌ای بر وضعیت واقعی آنان نمی‌افکند. آنان را که او محبت می‌کند، توبیخ و تأدیب می‌نماید. هرچند کلیسای خدا مردمک چشم خداست، عیسی رابطه خود را با آن مردمک، مردمک خویش، به غایت آشکار خلاصه کرد.

اے یروشلم، اے یروشلم! تو نبیوں کو قتل کرتی ہے اور اُن کو سنگسار کرتی ہے جو تیری طرف بھیجے گئے؛ میں نے کتنی بار چاہا کہ تیرے فرزندوں کو جمع کروں، جس طرح مرغی اپنے بچوں کو اپنے پروں تلے جمع کر لیتی ہے، مگر تم نے نہ چاہا! دیکھو، تمہارا گھر تمہارے لیے ویران چھوڑا جاتا ہے؛ اور میں تم سے سچ کہتا ہوں کہ تم مجھے ہرگز نہ دیکھو گے، جب تک وہ وقت نہ آجائے کہ تم کہو: مبارک ہے وہ جو خداوند کے نام سے آتا ہے۔ لوقا ۱۳:۳۵.

این پرسش‌ها باید مطرح شوند: «آیا عیسی حقیقتاً پایان را با آغاز به تصویر می‌کشد؟ آیا اسرائیل باستان واقعاً اسرائیل معاصر را به تصویر می‌کشد؟» مشکل اسرائیل باستان در سراسر تاریخشان این بود که آنان باور داشتند میراثشان ثابت می‌کند که قوم خدا هستند، و بنابراین نمی‌توانند چیزی جز قوم خدا باشند. از همین رو بود که در روزگار ارمیا اقرار می‌کردند که هیکل خداوند هستند.

کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل شد، بدین‌سان که: در دروازه خانه خداوند بایست و این کلام را در آنجا ندا درده و بگو: ای تمامی یهودا که از این دروازه‌ها برای پرستش خداوند داخل می‌شوید، کلام خداوند را بشنوید. یهوه صباوت، خدای اسرائیل، چنین می‌فرماید: راه‌ها و اعمال خویش را اصلاح کنید تا شما را در این مکان ساکن گردانم. بر سخنان دروغین اعتماد مکنید که می‌گویند: این است هیکل خداوند، هیکل خداوند، هیکل خداوند. ارمیا ۷:۱-۴

این همان فریب بود که یحیی تعمیددهنده نیز بر آن تأکید کرد.

و در اردن از او تعمید می‌یافتند و به گناهان خود اعتراف می‌کردند. اما چون دید بسیاری از فریسیان و صدوقیان برای تعمید او می‌آیند، به ایشان گفت: ای افعی‌زادگان، چه کسی شما را آگاه ساخت که از غضب آینده بگریزید؟ پس میوه‌هایی شایسته توبه به بار آورید؛ و با خود مگویید: «ابراهیم پدر ماست»، زیرا به شما می‌گویم که خدا قادر است از این سنگ‌ها برای ابراهیم فرزندان برخیزاند. و اکنون نیز تبر بر ریشه درختان نهاده شده است؛ پس هر درختی که میوه نیکو نیاورد، بریده و در آتش افکنده می‌شود. متی ۳:۶-۱۰

همان برداشت گمراه‌کننده در درون ادونتیسیم که با عبارت «هیكل خداوند، ما هستیم» و این که ما «ذریه» روحانی ابراهیم هستیم نمادینه شده است، نمود اصلی نابینایی لائودیکیه است.

خدا پیام‌آورانی می‌فرستد تا به قوم خود بگویند که برای اطاعت از قوانین عدالت او چه باید باشند و چه باید نکنند؛ قوانینی که اگر انسانی به آن‌ها عمل کند، در آن‌ها نیز خواهد زیست. آنان باید خدا را برتر از هر چیز محبت کنند و خدایان دیگری را پیش روی او نداشته باشند؛ و باید همسایه خود را همچون خویشان محبت کنند و با او چنان رفتار نمایند که می‌خواهند او با ایشان رفتار کند.

”خدا جي پاڪ شريعت جي هڪ به نڪتي کي هلڪو يا بي‌ادبانه نموني سان نه ورتو وڃي. جيڪي ماڻهو ’رب فرمائي ٿو‘ جي پڇڪڙي ڪن ٿا، سي اونداھيءَ جي شھزادي جي جھنڊي هيٺ بيٺل آهن، پنهنجي خالق ۽ پنهنجي فديه ڏيندڙ جي خلاف بغاوت ۾. اھي فرمانبردارن کي ڏٺل وعدن تي دعويٰ ڪن ٿا، چوندي: رب جو ھي ڪل، رب جو ھي ڪل اسان آھيون؛ جڏھن ته اھي خدا جي سيرت کي غلط نموني پيش ڪري، ۽ اھي ئي ڪم ڪري جيڪي ھن کين نه ڪرڻ لاءِ چئي ڇڏيو آھي، خدا جي بي‌حرمتي ڪن ٿا. اھي اھڙو معيار قائم ڪن ٿا جيڪو خدا نه ڏنو آھي. انھن جو مثال گمراھه ڪندڙ آھي، انھن جو اثر بگاڙيندڙ. اھي دنيا ۾ روشنيون نه آهن، ڇاڪاڻ ته اھي راستبازيءَ جي اصولن جي پيروي نٿا ڪن.“

«آدمیان نمی‌توانند خیانتی بزرگ‌تر به خدا نشان دهند مگر آنکه نوری را که او برای ایشان می‌فرستد، نادیده انگارند. آنان که چنین می‌کنند، نادانان را به گمراهی می‌کشانند، زیرا نشانه‌های راهی دروغین برپا می‌دارند. ایشان پیوسته اصول پاک را تحریف می‌کنند...»

«بنا بر کلام کتاب مقدس، به روشنی به ما گفته شده است که چرا ویرانی پر قوم یهود نازل شد. ایشان از نور عظیم، برکات غنی، و کامیابی شگفت‌انگیز برخوردار بودند. اما به امانتی که به ایشان سپرده شده بود وفادار نماندند. آنان از تاکستان خداوند به امانت و وفادارانه نگهداری نکردند و میوه‌های آن را نیز به او تقدیم ننمودند. چنان رفتار کردند که گویی خدایی نیست؛ از این رو بلا بر ایشان فرود آمد.» Manuscript Releases, جلد 14, 343-345.

اسرائیل بر این باور بود که چون در آغاز تاریخ خود از سوی خدا برگزیده شده بودند، همواره قوم برگزیده او خواهند ماند. بدتر از آن، آنان همچنین معتقد بودند که چون قوم برگزیده او هستند، او ایشان را حرمت خواهد نهاد، با وجود این واقعیت که خود از حرمت نهادن به او سر باز می‌زدند. از لحاظ نبوی، آنان قوم برگزیده او بودند تا زمانی که طلاق داده شدند، اما هرگز آن قومی نبودند که خدا خواسته بود باشند. پارسایی قوم برگزیده بر اساس آنچه خود ممکن است درباره خویشان بپندارند تعیین نمی‌شود. اسرائیل باستان نمونه اصلی کلیسای ادونتیسیت روز هفتم است، اما هنگامی که این فرض باطل پذیرفته می‌شود که آنان در پایان جهان نماینده صد و چهل و چهار هزار هستند، کوری لائودیکیه آشکار می‌گردد، همان‌گونه که در مورد اسرائیل باستان نیز چنین بود. ادونتیسیم باور دارد و تعلیم می‌دهد که آنان در پایان جهان قوم باقیمانده خدا هستند، با وجود شواهد آشکار بر خلاف آن.

هرچه به پایان مهلت فیض نزدیک‌تر می‌شویم، پیامی که باید به قوم لائودیکیه داده شود، باید جدی‌تر و صریح‌تر گردد. اگر آن مقدمه باطل به سود حقیقت کنار گذاشته نشود، آنگاه نمونه‌های هارون،

یربعام و 1863 زیر پوشش سنت و عادت پنهان می‌مانند. اکنون بیش از آن به پایان مهلت فیض نزدیک شده‌ایم که بتوان این نمونه‌ها را دیگر زیر آن پوشش پنهان کرد.

و این است محکومیت: نور به جهان آمد، اما مردم ظلمت را بیش از نور دوست داشتند، زیرا اعمالشان شریرانه بود. زیرا هر که بدی می‌کند، از نور نفرت دارد و به سوی نور نمی‌آید، مبادا اعمالش آشکار و نکوهیده گردد. یوحنا 3:19، 20

تاریخ ارتدادهای ادونتیسیم در کلام نبوی خدا پی‌گیری شده است. این یک واقعیت نبوی است. نخستین برهان آن، اسرائیل باستان است. اسرائیل باستان تاریخی از ارتدادی پیوسته و فزاینده است، و با این حال کتاب مقدس و روح نبوت تعلیم می‌دهند که اسرائیل باستان نمونه اسرائیل جدید است. هرچند این امر اندوه‌بار است، اما هرگز مانند زمان حاضر فهم این حقیقت چنین اهمیت نداشته است. آنچه با مکاشفه عیسی مسیح در حال گشوده شدن است، این واقعیت است که تاریخ ادونتیسیم، به‌عنوان شاخ پروتستان، با تاریخ شاخ جمهوری‌خواه به موازات پیش می‌رود. هر دو شاخ برای یکدیگر شاهدهی دوم فراهم می‌سازند، و امتناع از دیدن درست یکی از این شاهدان، هم‌زمان مانع از آن می‌شود که شاهد دیگر نیز شناخته شود.

لس خطوط هارون و یربعام و 1863 بداية إسرائيل الروحية الحديثة، وبذلك فهي تُحدِّد أيضاً بداية القرن الجمهوري. ورسالة الملاك الثالث هي تحذير من قبول سمة الوحش. والولايات المتحدة هي التي تسن أولاً قانوناً للأحد، ثم تُكره العالم بأسره على أن يفعل الأمر نفسه.

«قوم‌های بیگانه از نمونه ایالات متحده پیروی خواهند کرد. هرچند او پیشگام است، با این همه همان بحران بر قوم ما در همه نقاط جهان واقع خواهد شد.» شهادت‌ها، جلد ۶، ص. ۳۹۵.

یکشنبه و به‌ویژه حقایق نبوتی مرتبط با بحران قانون یکشنبه را نمی‌توان از کار ایالات متحده جدا ساخت. وحش زمین در مکاشفه سیزده، ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس است که بر اساس اشعیا بیست‌وسه، به مدت هفتاد سال نبوتی فرمانروایی می‌کند. این همان وحش زمین است که دو شاخ دارد. حقایق مربوط به رابطه آن دو شاخ اکنون در حال گشوده شدن مهر است، اما تنها برای کسانی که برمی‌گزینند بفهمند که عیسی، گشودن مهر مکاشفه عیسی مسیح را با به‌کارگیری آغاز یک چیز برای تصویر کردن پایان همان چیز به انجام می‌رساند.

ایالات متحده در سال 1798 به‌عنوان ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس آغاز شد، و طی شصت‌وپنج سال بعد، آن دو شاخی که قرار بود در طول تاریخ با یکدیگر همراه باشند، در جایگاهی قرار داده شدند که می‌شد آن را بازشناخت، اما تنها از سوی کسانی که مایل به دیدن اند. شصت‌وپنج سالی که در اشعیا باب هفت بیان شده است، در 742 ق.م. آغاز شد و در 677 ق.م. پایان یافت. از 1798 تا 1863 آن سال‌ها تکرار شدند. آن شصت‌وپنج سال، فرایندی از بحران را در هر دو شاخ مشخص می‌سازد.

تا سال ۱۸۶۳، دوره آغازین «روزهای یک پادشاه» نبوی اشعیا بیست‌وسه به پایان رسیده بود، و بدین‌سان نشانه‌های راه نبوی دوره پایانی «روزهای یک پادشاه» را برقرار ساخت. پایان هفتاد نمادین اشعیا بیست‌وسه به‌وسیله شصت‌وپنج سال نخست به تصویر کشیده می‌شود. از ۱۸۶۳ تا زمان آخر در ۱۹۸۹، دوره کلیسای ادونتیسیت لائودیکیه است؛ دوره‌ای که از جنبش میلریتی آغاز شد و به جنبش صد و چهل‌وچهار هزار تن پایان می‌یابد. برای آن‌که دوره پایان را درک کنیم، باید دوره آغاز را درک کنیم. ادونتیسیم نمی‌تواند این کار را انجام دهد، زیرا آغاز آن با رد سوگند موسی مشخص شده است؛ همان سوگندی که دقیقاً آن شصت‌وپنج سال را شناسایی می‌کند که آغاز و پایان ادونتیسیم و ایالات متحده را نمایندگی می‌کند.

به این سبب، و این سببی پس مهم است، این مقاله کوشیده است یک حقیقت نبوی را که اکنون به وسیله شیر سبط یهودا مهرگشایی می‌شود، اثبات نماید. آن حقیقت این است که اگر شما حاضر نباشید اذعان کنید که کلیسای ادونتیس‌ت روز هفتم همواره در وضعیت لائودیکیه بوده است، آنگاه از نظر منطقی قادر نخواهید بود تاریخ ادونتیس‌م را به درستی تقسیم کنید، و بدون تقسیم درست تاریخ ادونتیس‌م، از تشخیص صحیح شاخ جمهوری‌خواهی ناتوان خواهید بود.

زیرا اگر ایشان، پس از آن‌که به واسطه معرفت خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح از آلودگی‌های جهان رهایی یافته‌اند، باز در همان‌ها گرفتار شوند و مغلوب گردند، فرجام ایشان از آغاز بدتر می‌شود. زیرا برای ایشان بهتر می‌بود که راه عدالت را هرگز نشناخته باشند تا آن‌که پس از شناختن آن، از آن فرمان مقدسی که بدیشان سپرده شد، روی برتابند. اما آنچه بر ایشان واقع شده است، مطابق آن مثل راستین است که: «سگ به قیء خود بازگشته است»؛ و «ماده‌خوکی که شسته شد، به غلتیدن خود در گل بازگشته است.» دوم پطرس ۲:۲۰-۲۲